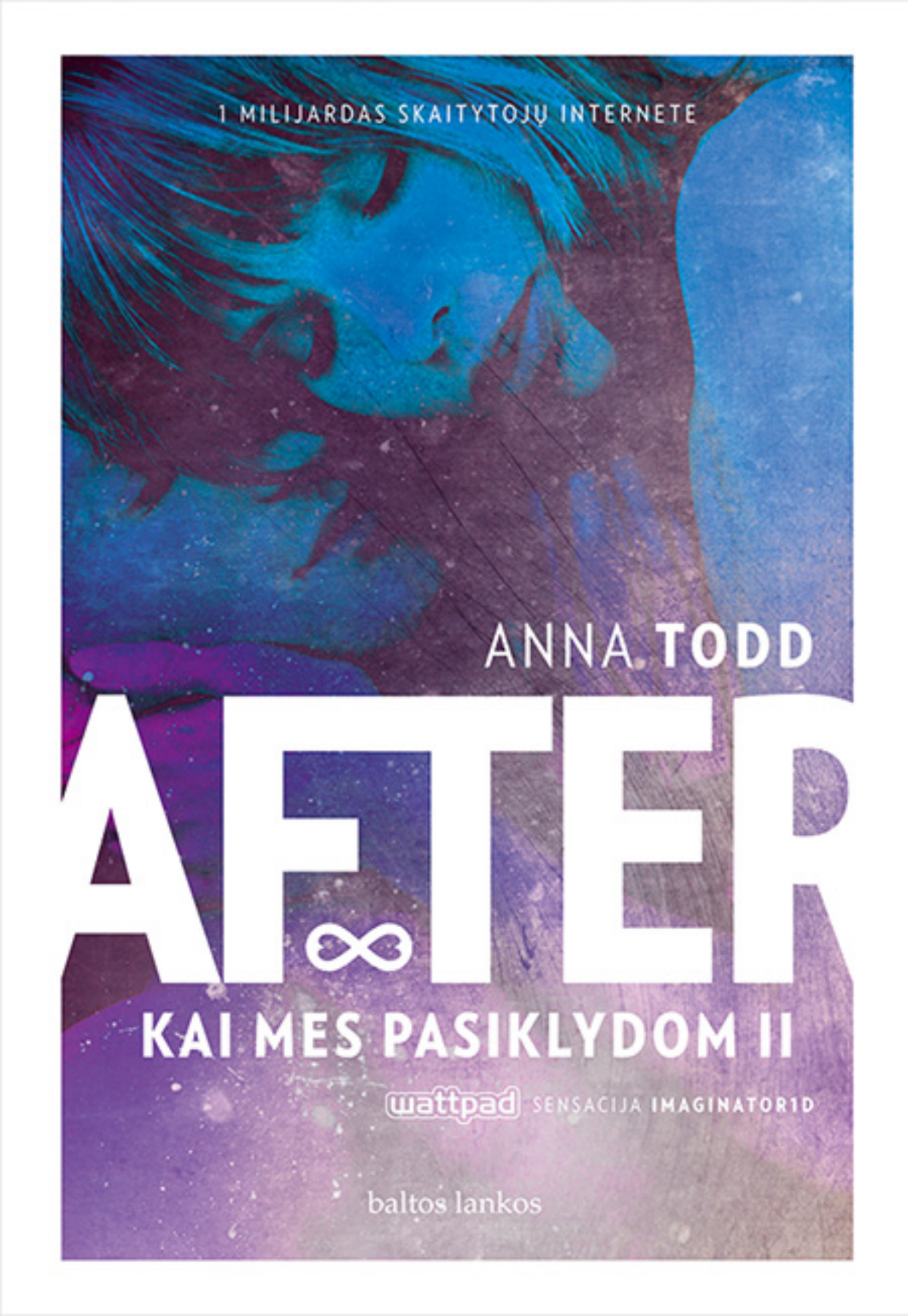

The book cover features a close-up, artistic photograph of a person's face, tilted slightly. The image is heavily color-graded with shades of teal, blue, and purple, giving it a dreamlike or ethereal quality. The person's eyes are closed, and their hair is dark and messy. The overall texture of the image is grainy and painterly.

1 MILIJARDAS SKAITYTOJŲ INTERNETE

ANNA TODD

AFTER

KAI MES PASIKLYDOM II

wattpad SENSACIJA IMAGINATOR10

baltos lankos

ANNA TODD

AFTER
KAI MES PASIKLYDOM II

Iš anglų kalbos vertė Aistė Kvedaraitė-Nichols

baltos lankos

Pirmas skyrius

TESA

Negaliu nesijaudinti, važiuodama per studentų miestelį. Sietlo CVU studentų miestelis pasirodė esąs kur kas didesnis, nei pasakojų Kenas, o visi miesto keliai, regis, vingiuoti ir nutiesti per kalvas.

Pasiruošiau, kaip tik išgalėjau, kad šiandien viskas klostytųsi taip, kaip planavau. Iš namų išvažiavau dviem valandomis anksčiau, kad į pirmąją paskaitą atvykčiau laiku. Pusę to laiko praleidau, sėdėdama kamštyje ir klausydamasi radijo. Susižavėjimo radijo pokalbių laidomis nesupratau iki šio ryto, kai paskambinusi susijaudinusi moteris papasakojo apie ją išdavusią geriausią draugę, kuri permiegojo su jos vyru ir su juo pabėgo, drauge pasiimdama katiną Mazį. Ašarodama ji visgi išsaugojo dalelę išdidumo... Na, kiek tai įmanoma paskambinus į radijo stotį ir išliejus savo liūdną istoriją. Pasakojimas kaipmat prikaustė dėmesį, o jo pabaigoje pajutau ją pačią supratęs, kad be to tipo jai geriau.

Kol stabteliau prie administracinio pastato pasiimti studento pažymėjimo ir stovėjimo leidimo, iki paskaitos belieka pusvalandis. Nervai įtempti kaip stygos, niekaip negaliu liautis nerimavusi, kad pavėluosiu į pirmąją paskaitą. Laimė, nesunkiai randu studentams skirtą stovėjimo aikštelę, kuri pasirodo esanti netoli pirmos paskaitos pastato, todėl ateinu penkiolika minučių per anksti.

Sėsdama pirmoje eilėje, pasijuntu vieniša. Kavinėje prieš paskaitą nesusitikau su Lendonu, o dabar, man prisimenant pirmąją studijų pusmetį, jis nesėdi greta.

Į auditoriją pradeda rinktis studentai, o aš imu gailėtis savo sprendimo, pastebėjusi, kad, be kitos merginos, visi studentai yra vaikinai. Maniau, įgrūsiu šitą kursą – kurio apskritai nenorėjau rinktis – tarp kitų šį semestrą, bet apskritai gailiuosi pasirinkusi studijuoti politologiją.

Išvaizdus jaunuolis rusva oda prisėda į tuščią vietą šalia manęs, ir aš stengiuosi į jį nespoksoti. Balti jo marškiniai iškrakmolyti ir tobulai išlyginti; jis ryši kaklaraištį. Šypsodamasis skaisčiai balta šypsena, jis primena tikrą politiką.

Pastebėjęs, kad nenuleidžiu nuo jo akių, šypteli.

– Ar galiu kuo nors padėti? – klausia žaviu ir drauge autoritetingu balsu.

Taip, vieną dieną jis garantuotai taps politiku.

– Ne, atleisk, – sumikčioju, vengdama jo žvilgsnio.

Paskaitai prasidėjus, stengiuos net nedirstelėti. Iki paskaitos galo užsirašinėju informaciją, skaitau kurso programą ir tyrinėju studentų miestelio žemėlapi.

Kita paskaita – meno istorija – pasirodo geresnė. Nepretenzingų meno studentų apsuptyje jaučiuosi jaučiau. Šalia manęs prisėda vaikinai mėlynais plaukais ir prisistato Maiklo vardu. Dėstytojai pakvietus visus prisistatyti pastebiu, kad esu vienintelė anglų literatūros studentė auditorijoje. Tačiau visi atrodo draugiški, o Maiklas pasirodo esąs tikras humoristas ir iki paskaitos galo savo juokeliais linksmia visus, įskaitant mūsų instruktorių.

Kūrybinis rašymas – paskutinė ir nenuginčijamai smagiausia paskaita. Visiškai pasineriu į minčių dėstymą ant popieriaus – tai linksmas, tai išlaisvina ir priverčia pasijusti pakiliau. Dėstytojai baigus paskaitą, atrodo, kad prabėgo vos dešimt minučių.

Likusi savaitė prabėga panašiai. Kartais pradeda atrodyti, kad pagaliau imu orientuotis aplinkoje, nors neretomis akimirkomis jaučiuosi tokia pat sutrikusi kaip pirmą dieną. Tačiau nuolat jaučiu, kad kažko laikiu, bet tai taip ir neateina.

Išaušus penktadieniui, jaučiuosi išsekusi, o visas mano kūnas įsitempęs. Prabėgusi savaitė buvo nelengva gerąja ir blogąja prasme. Ilgiuosi gerai pažįstamo senojo studentų miestelio ir Lendono greta. Ilgiuosi susitikimų su Hardinu tarp paskaitų, ilgiuosi netgi Zedo ir švytinčių augalų, kurių pilnas aplinkosaugos mokslų pastatas.

Zedas. Nesikalbėjau su juo nuo to vakaro, kai jis išgelbėjo mane nuo Stef su Denu tame vakarėlyje ir nuvežė į mamos namus. Jis sukliudė siaubingam išniekinimui ir pažeminimui, o aš jam net nepadėkojau. Padėdu politologijos vadovėlį ir išsitraukiu telefoną.

– Alio? – nepaisant to, kad Zedo balsą girdėjau vos prieš savaitę, jis atrodo toks svetimas.

– Zedai? Labas, čia Tesa, – prikandusi skruostą, laukiu jo atsakymo.

– E, sveika.

Giliai įkvepiu ir žinau, kad privalau pasakyti tai, dėl ko paskambinau.

– Klausyk, labai atsiprašau, kad anksčiau nepaskambinau padėkoti. Ši savaitė praskriejo nepastebimai, o aš tikriausiai stengiausi negalvoti apie tai, kas atsitiko. Ir žinau, kad tai – ne pasiteisinimas... Todėl esu bukagalvė ir atsiprašau, ir... – žodžiai man iš burnos pilasi greičiau, nei pajėgiu suvokti, ką sakau, bet jis mane nutraukia, nespėjus baigti.

– Viskas gerai, žinau, kad buvai užsiėmusi.

– Vis dėlto reikėjo paskambinti, ypač po to, ką dėl manęs padarei. Negaliu tau apsaityti, kokia dėkinga esu už tai, kad pasirodei tame vakarėlyje, – kalbu, beviltiškai trokšdama, kad jis suprastų, kokia dėkinga jam jaučiuosi. Nuo prisiminimo apie Deno pirštus ant mano šlaunies nupurto šiurpas. – Jei nebūtum pasirodęs, vienas Dievas težino, ką jie man būtų padarę...

– Ei, – taria jis, norėdamas mandagiai mane nutildyti. – Su-
laikiau juos, kol nieko neatsitiko, Tesa. Pasistenk apie tai nebe-
galvoti. Ir tau tikrai nereikia man už nieką dėkoti.

– Dar ir kaip reikia! Negaliu apsaityti, kaip man skaudu dėl to, kad Stef taip pasielgė. Niekada nepadariau nieko, kad įskaudinčiau ją ar bet kurį iš jūsų...

– Prašau, nepriskirk manęs prie jų, – papriekaištauja Zedas, akivaizdžiai šiek tiek įsižeidęs.

– Ne, ne, atleisk, nenorėjau pasakyti, kad buvai į visa tai įsivėlęs. Turėjau galvoje jūsų draugų grupę.

Atsiprašau už tai, kaip juda mano lūpos, protui nespėjus priartinti žodžiams.

– Viskas gerai, – burbteli jis. – Šiaip ar taip, iš mūsų grupės nekas beliko. Tristanas į Naująjį Orleaną išvažiuoja anksčiau – tiesą sakant, po kelių dienų, o Stef jau visą savaitę nesirodo studentų miestely.

– A... – Nutylu ir apsidairau savo kambaryje šiuose milžiniškuose, savotiškai svetimuose namuose. – Zedai, taip pat noriu atsiprašyti už tai, kad apkaltinau tave siuntus žinutes iš Hardino telefono. Per tą... Deno *incidentą* Stef prisipažino tai padariusi, – šypsaisi, mėgindama kovoti su šaltu virpuliu, kurį kelia Deno vardas.

Jis iškvepia tarsį sukikenęs.

– Reikia pripažinti, kad atrodo labiausiai tikėtinas kandidatas iškristi ką nors panašaus, – švelniai atsako jis. – Tai... Kaip ten viskas?

– Sietlas yra... Kitoks, – atsakau.

– Tu jau ten? Maniau, kad Hardinui pasirodžius tavo mamos namuose...

– Ne, aš čia, – pertraukiu, jam nespėjus pasakyti, kad ir jis tikėjosi mane pasiliksiant dėl Hardino.

– Ar jau susiradai naujų draugų?

– O kaip tu manai? – šypsodamasi nuo naktinio stalelio pasiekiu pustūstę stiklinę vandens.

– Ilgai netrukus jų susirasi, – nusijuokia jis, o aš prisijungiu.

– Abejoju, – ir prisimenu tas dvi „Vance“ poilsio kambaryje liežuvavusias moteris. Kiekvieną kartą pamačius jas praėjusią savaitę,

jos juokėsi tarpusavyje, o manęs nepaliko nuojausta, kad jos šaiposi iš manęs. – Nuoširdžiai atsiprašau, kad tiek užtrukau paskambinti.

– Tesa, viskas gerai, liaukis atsiprašinėjusi. Tu tai darai per dažnai.

– Atleisk, – tariau ir pliaukšteliu delnu sau į kaktą. Tačiau abu, Zedas ir padavėjas Robertas, man sakė, kad per dažnai atsiprašinėju. Galbūt jie teisūs.

– Kaip manai, ar greitai laiku atvažiuosi į svečius? O gal mudu vis dar... Negalime būti draugai? – atsargiai klausia jis.

– Mes galime būti draugai, – pabrėžiu. – Bet neįsivaizduoju, kada atvažiuosiu.

Atvirai pasakius, norėčiau šį savaitgalį grįžti namo. Ilgiuosi Hardino ir automobiliais neužgrūstų gatvių.

Bet pala, kodėl ką tik pavadinau tai namais? Praleidau ten vos pusę metų.

Tuomet ir suprantu – Hardinas. Tai dėl Hardino. Kad ir kur jis būtų, su juo visada jaučiuosi kaip namie.

– O gaila. Gal man teks greitai metu atvažiuoti į Sietlą. Turiu ten keletą draugų, – sako Zedas. – Ar tu nieko prieš? – klausia jis po kelių sekundžių.

– Ne, žinoma, kad ne prieš!

– Puiku, – juokiasi jis. – Šį savaitgalį skrendu į Floridą aplankyti savo tėvų ir, tiesą pasakius, jau vėluoju į lėktuvą, bet galėčiau pabandyti atvažiuoti kitą savaitgalį ar panašiai.

– Taip, šaunu. Tik pranešk man. Ir gerai praleisk laiką Floridoje, – tariau ir baigiu pokalbį. Padedu telefoną ant krūvos užrašų, ir, prabėgus vos keletui akimirkų, jis pradeda vibruoti.

Ekrane pasirodo Hardino vardas. Giliai įkvėpusi ir nekreipdama dėmesio į virpulį krūtinėje, atsiliepiu.

– Ką veiki? – tuoj pat klausia jis.

– E, nieko.

– Kur esi?

– Pas Kim ir Kristianą. O *tu* kur? – sarkastiškai atsakau.

– Namie, – trumpai nukerta jis. – Kur man daugiau būt?

- Nežinau... Sporto klube? – Hardinas sporto klube pavyzdin-
dingai lankėsi visą savaitę.
- Ką tik iš ten grįžau. Dabar aš namie.
- Ir kaip sekėsi treniruotė?
- Kaip visada, – tarsteli jis.
- Ar kas nors atsitiko? – klausiu.
- Ne. Viskas gerai. Kaip praėjo tavo diena? – jis suskumba pa-
keisti temą, o aš imu svarstyti kodėl, bet nenoriu jo spausti. Tik ne
tada, kai mano krūtinę jau slegia pokalbis su Zedu.
- Neblogai. Diena buvo ilga. Man vis dar nepatinka politolo-
gijos paskaita, – nusiskundžiu.
- Sakiau tau jos atsisakyt. Gali pasirinkt kokį nors kitą socia-
linių mokslų kursą, – primena jis.
- Atsigulu ant lovos.
- Žinau... Kaip nors ištersiu.
- Ar vakarą leisi namie? – klausia jis akivaizdžiai perspėjančiu
tonu.
- Taip, aš jau su pižama.
- Gerai, – taria jis.
- Prieš kelias minutes paskambinau Zedui, – išberiu. Verčiau
jau prisipažinsiu dabar. Ragelyje stoja tyla, o aš kantriai laikiu, kol
Hardinas pradės lėtai alsuoti.
- Ką tu padarei? – atšiauriai klausia.
- Paskambinau jam padėkoti už... Praėjusį savaitgalį.
- Kam? Maniau, kad mes... – Girdžiu, kaip, sunkiai kvėpuo-
damas į telefoną, jis vos tramdo pyktį. – Tesa, maniau, kad mes
bandom išspręst nesutarimus.
- Taip ir yra, bet buvau skolinga jam padėką. Jei jis nebūtų pa-
sirodęs laiku...
- Žinau! – rikteli Hardinas, tarsi mėgintų susivaldyti.
- Nenoriu su juo ginčytis, bet negaliu tikėtis pokyčių, jei ką nors
nuo jo slėpsiu.
- Jis sakė, kad nori atvažiuoti į svečius, – tariau.
- Jis niekur nevažiuos. Taškas.

– Hardinai...

– Tesa, ne. Nieko nebus. Aš čia stengiuos iki pamėlynavimo, supranti? Labai suknistai stengiuos neprarast kantrybės, todėl mažiausiai, ką galėtum padaryt, tai man padėt.

Nugalėta atsidūstu.

– Gerai.

Susitikimas su Zedu neišeis į naudą niekam, net pačiam Zedui. Negaliu vėl suteikti jam vilčių. Taip neteisinga, o aš nemanau, kad nei Hardinas, nei pats Zedas tiki tarp mūsų įmanomus griežtai platoniskus santykius.

– Ačiū. O, kad būtų taip lengva visada priverst tave nusileist...
Ką?

– Aš *niekada* paprastai nenusileisiu, Hardinai, tai...

– Ramiai, ramiai, aš tik juokauju. Nereikia užsipliekt, – pasakuba sakyti jis. – Kad jau pradėjai, tai ar turėčiau dar ką nors žinot?

– Ne.

– Gerai. Tada papasakok, kas naujo toj nieko vertoj radijo stoty, dėl kurios taip eini iš proto.

Pradėjusi pasakoti istoriją apie moterį, kuri ieškojo seniai prarasto mylimojo iš vidurinės mokyklos, kol laukėsi kaimyno kūdikio, sukrečiančias jos smulkmenas ir kilusį skandalą, pralinksmėju ir pradėdau juoktis. Paminėjusi katiną Mazį, imu isteriškai kvatotis. Pasakoju jam, kaip sunku turėtų būti mylint vieną vyrą, kol laukiesi kūdikio nuo kito, o jis, žinoma, nesutinka. Jis įsitikinęs, kad skandalą jie užsitraukė patys, ir šaiposi iš manęs už tai, kad taip įnikau į radijo pokalbių laidas. Hardinas taip pat juokiasi iš mano pasakojimo, o aš užsimerkiu ir įsivaizduoju jį gulint šalia.

Antras skyrius

HARDINAS

– Atsiprašau, – sunkiai alsuoja Ričardas. Visą jo kūną išmušęs prakaitas; jis valosi vėmalus nuo smakro. Parimęs į durų staktą, svarstau, ar nevertėtų išeit ir palikt jį vieną voliotis savo mėsle.

Šitaip jis atrodo visą dieną – vemia, dreba, prakaituoja ir inkščia.

– Jie greitai pasišalins iš mano...

Jis pasilenkia virš tualetu ir dar išsivemia. Žavumėlis, po velnių. Šįkart bent į klozetą pataikė.

– Tikiuosi, – metu ir einu iš vonios. Pravėręs virtuvės langą įleidžiu šalto oro gūsj. Iš spintelės pasičiumpu švarią stiklinę. Purtydamas galvą atsuku čiaupą, o šis sugergždžia.

Ką, po velnių, man su juo daryt? Dar kartą atsidusęs, paimu stiklinę vandens, pakelį krekerių ir, nunešęs į vonią, pastatau ant kriauklės krašto.

– Suvalgyk šituos, – sakau patapšnojęs jam per petį.

Jis linkteli išgirdęs... Arba nuo baltosios karštinės, arba nuo detoksikacijos. Jo oda tokia pabalus ir drėgna, kad primena molį. Abejoju, kad krekeriai jam kuo nors padės, bet verta pabandyti.

– Ačiū, – galiausiai išspaudžia jis, o aš palieku jį toliau vemt mano vonioj.

Šitas miegamasis – mano miegamasis – be jos nebe toks. Kiekvieną vakarą guluosi jau nebe į tvarkingai paklotą lovą. Galybė kartų bandžiau užkaišiot paklodę po čiužiniu taip, kaip daro Tesa, bet tai neįmanoma. Švarūs ir purvini mano drabužiai mėtosi ant

grindų, ant naktinių staliukų pristatyta tuščių vandens butelių ir limonado skardinių. Ir šalta. Šildymas įjungtas, bet kambarį tiesiog... Šalta.

Nusiunčiu jai dar vieną žinutę, linkėdamas labos nakties, ir užsimerkiu, meldamas miego be sapnų... Bent kartą.

– Tesa? – šūkteliu iš koridoriaus pranešdamas, kad aš namie. Bute ramu, iš tolumos sklinda tik duslūs garsai. Ar Tesa šneka telefonu?

– Tesa! – dar kartą pašaukiu ir pasuku miegamojo durų rankeną. Vaizdas prieš akis sustingdo mane it akmenį. Tesa išsitiesusi ant baltos antklodės, šviesūs jos plaukai prilipę prie prakaituotos kaktos, viena ranka ji tvirtai įsikibusi į galvūgalio lentą, o kitoj suspaudusi kuokštą juodų plaukų. Jos klubams linguojant, karštą venomis tekančią kraują pakeičia ledas.

Zedo galva panirusi tarp švelnių jos šlaunų. Rankos grabinėja jos kūną.

Noriu prieit arčiau, čiupt jį už gerklės ir sviest į sieną, bet mano kojos švininės. Noriu ant jų surikt, bet mano lūpos neprasiveria.

– O, Zedai, – aimanuoja Tesa. Užsidengiu ausis delnais, bet iš to jokios naudos – jos balsas prasismelkia tiesiai į mano smegenis. Nuo jo pabėgt neįmanoma.

– Tu tokia graži, – murkia jis, o ji vėl sudejuoja. Viena jo ranka pasiekia jos krūtinę. Lūpom prisispaudęs prie jos, jis glamonėja ją pirštų galais.

Aš sustingęs.

Jie manęs nemato. Jie net nepastebėjo, kai užėjau į kambarį. Tesa dar kartą sušunka jo vardą, o jis, pakėlęs galvą, galiausiai pamato mane. Nenuleisdamas žvilgsnio nuo manojo, jis lūpom keliauja jos kūnu iki žandikaulio, pakeliui gnaibydamas odą. Mano akys prikaustytos prie nuogų jų kūnų, o vidurius kažkas išlupo ir išdrabstė ant šaltų grindų. Nebegaliu ilgiau į juos žiūrėti, bet esu priverstas.

– Aš myliu tave, – kužda jis jai, piktdžiugiškai šypsodamasis man.

– Ir aš tave myliu, – aimanuoja Tesa. Jam skverbiantis į ją, Tesa nagais rėžia tatuiruotą jo nugarą. Galiausiai jų dejones nutildo mano riksmas.

– Velnias! – suklykiu ir griebiu stiklinę nuo naktinio staliuko. Ji šaižiai atsitrenkia į sieną ir sudūžta į šipulius.

Trečias skyrius

HARDINAS

Įsiutęs žingsniuojau po kambarį, įnirtingai raudamasis prakaito permerktus plaukus, basom kojom skaudžiai mindamas ant knygų ir skarmalų.

– Hardinai? Ar viskas gerai? – išgirstu mieguistą Tesos balsą. Labai džiaugiuos, kad ji atsiliepė. Man jos reikia, net jei ji kitam ryšio gale.

– Aš... Aš nežinau, – kvarkiu į telefoną.

– Kas yra?

– Ar tu lovoj? – klausiu.

– Taip, dabar trečia valanda nakties. Kur man daugiau būti? Hardinai, kas atsitiko?

– Negaliu užmigt, ir viskas, – prisipažįstu, stebeilydamas į mūsų – mano – kambario tamsą.

– A... – ji giliai atsidūsta iš palengvėjimo. – Akimirką buvau pradėjusi nerimauti.

– Ar vėl kalbėjai su Zedu? – klausiu.

– Ką? Ne, nekalbėjau su juo nuo tada, kai papasakojau tau, kad jis nori atvažiuoti.

– Paskambink jam ir pasakyk, kad jis negali atvažiuot, – atrodau kaip lunatikas, bet man nusispjaut.

– Šitaip vėlai tikrai jam neskambinsiu, kas tau pasidarė?

Ji vis mėgina gintis... Nors tikriausiai negaliu jos kaltinti.

– Nieko, Tesa, nekreipk dėmesio, – atsidūstu.

– Hardinai, kas vyksta? – klausia ji akivaizdžiai sunerimusi.

– Nieko, tik... Nieko, – baigiu pokalbį ir laiku paspaudęs išjungimo mygtuką tol, kol ekranas aptemsta.